

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2013, č. j. CPR-14315-3/ČJ-2012-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2013, č. j. 1 A 20/2013 – 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 10. 2012, č. j. KRPA-41065/ČJ-2012-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 zákona stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 28. 5. 2013, č. j. 1 A 20/2013 - 37, zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud vyšel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu a zejména konstatoval, že žalovaná nesprávně posoudila otázku závažnosti ohrožení zájmu společnosti jednáním žalobce, v důsledku čehož učinila chybný závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

[3] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 1 As 50/2013 – 48, rozsudek městského soudu zrušil. Městskému soudu vytkl, že svůj závěr o nepřiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce založil na judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k § 119 odst. 2 zákona č. 326/199 Sb., jenž se týká správního vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka. Žalobce však není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem, a proto bylo třeba vycházet při posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 zákona) z podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Následně se Nejvyšší správní soud zabýval okolnostmi žalobcova vstupu a pobytu, jeho rodinnými poměry a stupněm integrace a po jejich zevrubném posouzení dospěl k závěru, že uložené správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

[4] Městský soud v Praze – vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu – tedy pokračoval v řízení a novým rozsudkem ze dne 3. 12. 2013, č. j. 1 A 20/2013 – 67, žalobu zamítl.

[5] Žalobce napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Namítal, že v jeho případě má správní vyhoštění nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života, neboť na území České republiky má manželku a tři nezletilé děti, které zde mají povolen trvalý pobyt. Dvě starší dcery navštěvují českou základní školu a jsou plně integrovány do české společnosti. V důsledku napadeného rozsudku by žalobce byl nucen opustit území České republiky a zanechat zde manželku a děti zcela bezprizorní a bez zdroje obživy. Společný návrat do Číny přitom podle žalobce není reálně možný, jelikož ani on, ani manželka, tam nemají žádný majetek, ani rodinné, ekonomické či sociální zázemí. Žalobce nepopírá, že porušil pravidla pobytu cizinců na území České republiky, nicméně městský soud nesprávně toto jednání vyhodnotil z hlediska závažnosti: s přihlédnutím ke konkrétním specifikům žalobcova případu je třeba dopad správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života shledat za podstatně závažnější újmu, nežli porušení pravidel pobytu cizinců. Rozsudek městského soudu je dle žalobce též nepřezkoumatelný, neboť nevyvrátil žalobcovu argumentaci o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a nevysvětlil, proč lze žalobcovo jednání považovat za tak závažné ohrožení zájmu společnosti. Závěrem žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud se v napadeném rozsudku řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a proto je třeba kasační stížnost odmítnout jako nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu projednání věci, odkázala žalovaná na své vyjádření k žalobě s tím, že se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti

rozhodnutí městského soudu, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí v téže věci, bylo třeba se nejprve zabývat přípustností kasační stížnosti.

[8] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, <http://nalus.usoud.cz>, poukázal na to, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřipustný návrh soud usnesením odmítne.

[9] Jak je uvedeno výše, Nejvyšší správní soud se ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 1 As 50/2013 – 48, podrobně zabýval konkrétními okolnostmi žalobcova případu včetně jeho rodinné situace, možnosti návratu do Číny stejně jako charakterem a závažností chování žalobce na území České republiky. Dospěl přitom k závěru, že vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nelze na základě těchto skutečností považovat za nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života (pro bližší argumentaci viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Městský soud z těchto závazných závěrů vyšel v nyní napadeném rozsudku, přičemž odůvodnění rozsudku je v tomto směru zcela jasné a plně přezkoumatelné. Na námítky obsažené v kasační stížnosti žalobce tak bylo v předchozím řízení závazně zodpovězeno, a tyto závěry již nyní Nejvyššímu správnímu soudu přehodnocovat nepřislouží (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publikované pod č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a proto ji odmítl podle § 120 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[11] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu